

“Νέα Ἡχώ”, ἔφημερίδα, Πόρτ-Σάιτ.

“Ἀπόλλων”. Δεκαπενθήμερη ἔφημερίδα, Μιτυλήνη, 1 Σεπτ. Χίος 16-30 Σεπτ. Στὸ δεύτερο ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ φύλλα ἔχει ἓνα ἄρθρο γιὰ τὸ Τραγούδι τῆς Λιογέννητης (σχετικὰ μὲ τὴν χιακὴ λαογραφία). Ναύπλιον 1-15 Νοεμβρίου, Ζάκυνθος 16-30 Νοεμβρίου. Στὸ φύλλο ποὺ βγήκε στὴ Ζάκυνθο διαβάζομε δύο ἄρθρα (Γ. Εὐδη καὶ Λ. Χ. Ζώνη) γιὰ τὸ Ζακυνθινὸ θέατρο.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Ἡ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ φιλοξενεῖ δύο autorités τοῦ ἑλληνικοῦ τοπείου, τοὺς θαυμάσιους ζωγράφους Χ. Ἀλεξανδρίδη καὶ Δ. Στεφανόπουλο, τοῦ Salon d'automne. Ὑστερα ἀπὸ λαμπρὰς ἐπιτυχίαις στὰ καλλιτεχνικὰ κέντρα τοῦ Παρισιοῦ καὶ τῆς Ἀθήνας οἱ διαπρεπεῖς καλλιτέχνες ἤλθαν καὶ στὴν Αἴγυπτο νὰ ἐργασθοῦν. Στις ἐπίμονες παρακλήσεις φίλων ἐνδιαφερομένων γιὰ τὴν Τέχνη ἐκθέτουν ἀπὸ τὴν 16 Ἰανουαρίου στοῦ “Paul” μιά σειρά ὑπέροχων ἑλληνικῶν ταμπλῶ τῆς τελευταίας τους ἐργασίας.

Εἶχαμε τὴν εὐτυχία νὰ δοῦμε καὶ νὰ θαυμάσωμε τὶς ἐλαιογραφίας τοῦ κ. Στεφανοπούλου καὶ τῆς κ. Ἀλεξανδρίδη. Μᾶς συνάρπασε ἡ τέχνη τους. Τὸ χρῶμα τους, ἡ δύναμή τους. Οἱ καλλιτέχνες αὐτοὶ δίκαια πῆραν θέση μεταξὺ τῶν πρώτων ἑλλήνων ζωγράφων. Εἶναι πραγματικὰ μεγάλοι. Οἱ φιλότεχνοι, στοὺς ὁποίους σπάνια προσφέρονται αἰσθητικὲς ἀπολαύσεις τόσο ξεχωριστές, θαυμάζουν τὰ δυνατὰ αὐτὰ ταλέντα.

Ὁ τύπος ἐνθουσιώδικα μιλᾷ γιὰ τὸ καλλιτεχνικὸ αὐτὸ γεγονός.

Εἶναι τόσο ὠραῖα τὰ ἔργα τους, ἔχουν τόσο γερὴ ἀξία ποὺ κάθε ἔπαινος εἶναι πλέρια δικαιολογημένος. Κρίσεις γιὰ τὴν τεχνολογία τους θὰ γράψομε στὸ ἐρχόμενο τεῦχος.

Ἡ Νέα Ἑστία (τεύχος, 1 Δεκ.) τύπωσε τρεῖς ἀπτοὺς καλύτερους πίνακες τους—οἱ Ρόκες τῆς κ. Ἀλεξανδρίδη, Τὸ ξωκκλήσι καὶ τὸ πλύσιμο τοῦ σιταριοῦ τοῦ κ. Δ. Στεφανοπούλου, ἀπτὴν τελευταία ἐκθεσὴ τῶν καλλιτεχνῶν στὴν Ἀθήνα (Αἴθουσα Στρατηγούλου).

Ο ποιητὴς Ἀγγελὸς Σικελιανὸς καὶ ἡ κ. Εὔα Σικελιανοῦ ποὺ βρίσκονται στὸ Παρίσι γιὰ τὴ διοργάνωση τῶν Δελφικῶν Ἑορτῶν γίνηκαν δεκτοὶ μ' ἐνθουσιασμὸ ἀπτόν κόσμον τῶν Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν ποὺ κατανόησε τὸν ἀνώτερον σκοπὸ τῶν ἐορτῶν αὐτῶν καὶ τὴν ἐξαιρετικὴ σημασίαν τους.

Ἡ Comœdia τῆς 13 Νοεμβρίου ἔχει μιὰ συνέντευξιν τοῦ κ. Frantel μὲ τὸν κ. Σικελιανό. Ὁ κ. Frantel λέει : “Ἐνας ποιητὴς „ μᾶς ἔρχεται ἀπτὴν Ἀθήνα ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε μιὰ μεγάλη ἀποστολή. Ἄν ὁ Πλάτων ἀναστημένος συναντοῦσε πάλι μπροστὰ „ του ντιλετάντες ποὺ θεωροῦν τὸν λόγον ὡς σκοπὸ, καὶ σκεπτικιστὲς ποὺ ἀμφιβάλλουν γιὰ τὴν ἀξίαν τῆς δράσης, θάγραφε συνέχεια στὸ Γοργία. Θάβρισκε μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἔργον τῆς σωτήριας „ σάτυρας ἕνα σύμμαχον τὸν μεγάλο σύγχρονον ἑλληνα ποιητὴ „ Ἀγγελὸ Σικελιανό. Ὁ κ. Σικελιανὸς μὲ τὴν ὡραία ἀρμονικὴ „ καὶ ἐπιβλητικὴ φυσιογνωμίαν ἔχει μέσα στὸ βλέμμα του τὴς βεβαιότητες τῆς εὐφυΐας. Αἰσθάνεται κανεὶς σ' αὐτὸν τὴν πληρότητα „ τοῦ πνεύματος, τὴν τόσο θαυμαστὴν ὅταν παρουσιάζεται ὅταν ἡ „ ὠριμότητι ἔχει ἀκόμα τὸ πρόσωπον τῆς νεότητος. Ἄν ἦρθε μεταξύ „ μας δὲν εἶναι χάριν ἀναψυχῆς, ἀλλὰ γιὰ μιὰ πνευματικὴ ἀποστολή „ τῆς ὁποίας ἡ ἀποτελεσματικότητι θὰ φανερωθῆ προσεχῶς „ κυρίως στὴς ἐορτὰς τῶν Δελφῶν, τὴν ἀνοιξὴν τοῦ ἐρχόμενου „ χρόνου. Γιὰ τὴν στιγμὴν ὁ κ. Σικελιανὸς μᾶς προσδιορίζει μόνον „ τὸν καθάρια πνευματικὸν σκοπὸν”.

Ὁ κ. Σικελιανὸς μίλησε γιὰ τὸν ἀνώτερον προσορισμὸν τῶν Δελφικῶν Ἑορτῶν ποὺ μὲ τὴς ἐκδηλώσεις τῆς Τέχνης καλοῦν τὸ πνεῦμα στὴ βαθειὰ σκέψιν ὑπέροχων προβλημάτων.

Ὁ κ. Σικελιανὸς εἶπε ἀκόμα καὶ γιὰ τὸν σκοπὸν ποῦχει ἀργότερα γιὰ μιὰ ὁμαδικὴ ἐνέργεια πρὸς μεταρρύθμισιν τῆς ἐκπαίδευσης. Μιλῶντας γιὰ τὴν ποίησιν εἶπε ὅτι τῆς δίνει τὴν πλατειά καὶ ἀρχικὴν τῆς ἐννοίαν : Ποίησιν εἶναι σὲ κάθε πράξιν ἀνώτερον : Ποίησιν εἶναι καὶ τὸ ἔργον τῶν Δελφικῶν Ἑορτῶν.

Ἡ Comœdia ἔχει καὶ μιὰ ὡραία φωτογραφίαν τοῦ κ. Σικελιανοῦ.

ΣΤΙΣ 25 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ ἔγινε στήν αἴθουσα τοῦ Ἐμπορικοῦ Ἐπιμελητηρίου (ὁδὸς Σερῖφ) μιὰ ἑορταία συγκέντρωση. Ἐορτάσθησαν τὰ 20 χρόνια τῆς Ἀλεξανδρινῆς Βιβλιοθήκης. Τὸ ἴδρυμα αὐτὸ γιὰ τὸ ὁποῖο μὲ τόσες θυσίες καὶ τόσους κόπους ἐργάσθηκε ὁ κ. Ν. Μεταξᾶς ἔχει προσφέρει στὸν πνευματικὸ μας βίον, στὴ σποιδάξουσα νεολαία μέγιστες ἐκδουλεύσεις. Στὴ πολυάρθρωμη καὶ ἐκλεκτὴ συγκέντρωση τῆς 25 Νοεμβρίου μίλησαν, ἐπαινώντας τὸ ἔξοχο ἔργο τῆς Βιβλιοθήκης, ὁ Πατριάρχης, ὁ κ. Πολίτης, ἀ. γραμματεὺς τῆς Ἑλληνικῆς Πρεσβείας, καὶ ὁ κ. Γλύπτης, γυμνασιάρχης.

Ἡ ἐκθεσὴ τοῦ γνωστοῦ καλλιτέχνη Τάκη Καλμούχου στήν αἴθουσα Sturm τοῦ Βερολίνου μαθαίνομε μὲ χαρὰ — σὰν ἐκτιμητὲς τοῦ ἔργου του — πὼς πέτυχε πολὺ. Γράφτηκαν ἐπαινετικὲς κριτικὲς γιὰ τὸν μοντέρνο Ἕλληνα ζωγράφον.

“Ἡ φύση στοὺς πίνακες τοῦ Καλμούχου” εἶπε ἡ μεγάλη γερμανικὴ ἑφημερίδα Volkszeitung, ἔχει βαθύτατο λυρισμό. “Στὶς εἰκόνες τῆς Αἰγύπτου καὶ τοῦ Σινᾶ εἶναι σὰ ν’ ἀκούει κανεὶς ἤχους μουσικῶν καὶ τραγούδια. Στὸν πίνακα τῆς Κρήτης μάλιστα ὅπου μερικὰ σπιτάκια ἔχουνε καταφύγει φοβισμένα στὸ στήθος κάποιων σκοτεινῶν βουνῶν, θαρρεῖ κανεὶς πὼς ἀκούει κάτι βαρεῖα ἀκόρντα. Καὶ ἡ θάλασσα ἀφίνει μέσα στοὺς πίνακές του ν’ ἀντιλαλεῖ ἡ αἰώνια, ἡ μεγάλη μελωδίᾳ τῆς.”

Κι’ αὐτὰ συμφωνοῦν τόσο πολὺ μὲ τὴν ψυχὴ τοῦ καλλιτέχνη! Ὅσοι γνώρισαν τὸν Καλμούχον ξέρουν τὴ δροσιὰ καὶ τὴν ὀρηκτικότητα τοῦ χαρακτῆρα του, τὸν ἐνθουσιασμό του, ποὺ δὲ μπορεῖ παρὰ ν’ ἀντικαθρεφείζονται στὸ ἔργο του. Ὁ Καλμούχος εἶναι πλέρεια εἰλικρινῆς καὶ ὡς τεχνίτης, καὶ ὡς ἄνθρωπος. Χαιρόμαστε ποὺ τὰ ἔργα του ἄρσαν καὶ ἀγαπήθηκαν στὴ Γερμανία ποὺ ἔργεται σὰν πρωτοπορεία σὰς καινούργιες τάσεις τῆς τέχνης: εἶναι μιὰ μεγάλη ἐνθάρρυνση καὶ μιὰ ἀσυζήτητη ἐπιτυχία.

ΣΤΟΥ ἙΛΒΑΝ εἶχε ἐκθέσει στὶς 2 τοῦ Δεκεμβριοῦ ὁ ζωγράφος κ. Φ. Ἀνατολέας τοπεῖα τῆς Μυτιλήνης καὶ natures-mortes.

Ἡ ἐργασία τοῦ κ. Ἀνατολέα παραξενεύει. Πλάι σ’ ἓνα νόστιμο ταμπλώ νεωτεριστικῆς ἀντίληψης “Ἐληῆς” βρῖσκει κανεὶς μιὰ nature morte ὅπως ἀντίθετης τεχνοτροπίας. Ἀκαδημαϊσμός ποὺ δὲν ἀνεχόμαστε περὶ συγγενεῖς στὸν κ. Ἀνατολέα μὲ ἓνα ἐμπρεσιονισμό μὲ τάση ἐξπρεσιονιστικῆ. Ὁ καλλιτέχνης αὐτὸς δὲν σαθῆκε ἀκόμα σ’ ἓνα φορμαρισμένο ζωγραφικὸ ἐγὼ. Ἐχει στοιχεῖα νὰ φθάσει μὲ τὸν καιρὸ νὰ μᾶς δώσει καλὰ πράγματα. Τὰ

ἔργα του, ἔχουν λυρισμὸ καὶ πολὺ καλὸ σχέδιο, οἱ συνθέσεις τοῦ καὶ τὰ χρώματά του ὑστεροῦν ἀκόμη. Μεταχειρίζεται μὲ δεξιοτεχνία τὸ γκριζο χρῶμα σὲ μερικά ἔργα ὅπου ξεχωρίζει κανεὶς μιά ἀπλότητα καὶ μιά χάρη.

Ἔχει βέβαια ἐνδιαφέρον, ἡ δουλειὰ τοῦ κ. Ἀνατολέα καὶ τὸν περιμένομε νὰ ἐξελιχτεῖ.

ΣΤΙΣ 19 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ, τὸ βράδυ, στὸ κέντρο τῶν "Amis de l'Art" (ὁδὸς Σταμπούλ) ἔγιναν ἀπαγγελίες ποιημάτων διαφόρων πολὺ γνωστῶν γαλλοφώνων ποιητῶν τῆς Ἀλεξανδρείας. Διαβάστηκαν δέ, ἀπὸ τὸν κ. Germond, καὶ δύο ποιήματα τοῦ Καβάφη ("Ἰθάκη" καὶ "Ἀπιστία") σὲ γαλλικὴ μετάφραση. Τὰ ποιήματα αὐτὰ τυπώθηκαν κατόπι στὴν μεγάλη γαλλικὴ ἔφημερίδα τῆς Ἀλεξανδρείας "Bourse Egyptienne".

ΣΤΙΣ 13 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ πέθανε ἀπὸ πολυόδυνη ἀρρώστεια, ἡ ἐκλεκτὴ δέσποινα κ. Ἑλένη Συμεωνίδη, μητέρα τοῦ συνεργάτου μας κ. Α. Γ. Συμεωνίδη. Ἡ "Ἀλεξανδρινὴ Τέχνη" συμμερίζεται τῇ θλίψῃ τοῦ φίλου λογίου.

ΣΤΙΣ 15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ πέθανε ξαφνικὰ ὁ Νίκος Γριμάλδης. Πολὺ γνωστός καὶ ὡς καλὸς ἠθοποιὸς καὶ ὡς λόγιος ἐκλεκτός, ὁ Γριμάλδης ἐργάστηκε ὅπως λίγοι γιὰ νὰ γνωρίσει στοὺς ἔλληνες ἔργα ἀπτῆ ξένη λογοτεχνία μὲ διάφορες ἀριστοτεχνικὲς μεταφράσεις· ἔκαμε καὶ πρωτότυπη δουλειὰ πολλῆς ἀξίας — θεατρικὰ ἔργα, ποιήματα, κλπ. Ἦταν ἀκόμα ἕνας ἀπ' τοὺς καλλιτέρους διαλέκτες μας. Τελευταῖα ἐτοίμαζε ἕνα μυθιστόρημα «Τὰ πράσινα μάτια» πού ἀπόσπασμά του εἶχε δημοσιέψει ἡ "Ἀλεξανδρινὴ Τέχνη".

Ἡ λύπη γιὰ τὸν θάνατο τοῦ Γριμάλδη ἦταν βαθειὰ στὸ καλλιτεχνικὸ καὶ φιλολογικὸ κόσμο μας. Χώρια ἀπ' τὴν θεατρικὴ καὶ συγγραφικὴ ἀξία του, ὁ Γριμάλδης ἦταν εὐχάριστος σύντροφος, εὐφυέστατος, πολυμαθής, ὁμιλητικὸς, πολυταξιδευμένος — περιζήτητος σὲ κάθε συγκέντρωση ἀνθρώπων τοῦ πνεύματος.

ΤΟ LIBRE (Ὀκτωβρίου - Νοεμβρίου) τοῦ κ. Ρουσσέλ κάνει εὐφημὴ μνεῖα τοῦ ἀρθροῦ τοῦ κ. Ρουσσέλ γιὰ τὴ νεοελληνικὴ λογοτεχνία πού φάνηκε στὴ "Revue de Paris" τοῦ Σεπτεμβρίου. Γιάννης κερνᾷ καὶ Γιάννης πίνει. Ἀφοῦ ὁμως ἀναφέρεται ἡ "Πρωτῶν" στὴ Note τοῦ Libre ὅπου γίνεται λόγος γιὰ τὸ ἄρθρο

αὐτὸ συστείνουμε στὸν κ. Ρουσσέλ νὰ διαβάσει τὸ φύλλο τῆς τῆς 9 Σεπτεμβρίου καὶ νὰ λάβει ὑπ' ὄψει του τὶς σωστὲς παρατηρήσεις ποῦ τοῦ κάνει ὁ κ. Κούκουλας γιὰ τὶς ἀκατανόητες παραλήψεις τοῦ ἄρθρου, γιὰ τὸ ὅτι παριστάνει στοὺς ξένους ὅτι ἡ Ἑλλάδα δὲν ἔχει ἱστορικὸ κ' ἐν τούτοις ἔχει τὸν μεγάλο Παπαρηγόπουλο, γιὰ τὸν ἐξευτελιστικὸ τρόπο ποῦ παρουσίασε στοὺς ξένους τὸ θεατρικὸ γούστο τῶν νεοελλήνων.

Τοῦ συστείνουμε ἐπίσης νὰ διαβάσει τὴν "Ἀλεξανδρινὴ Τέχνη" τοῦ Δεκεμβρίου 1927, ποῦ τοῦ λέει ὅτι στὴ σάτυρα δὲν ἐπιτυχαίνει : εἶναι ἀνάλατος καὶ κρύος. "Ἐτσι ἴσως θὰ προσέχει νὰ μὴν πέφτει στὴν παγερὴ εἰρωνία, σωστὸ μπουζι, τοῦ παραγράφου του (στὸ ἴδιο Libre) γιὰ τὸν καλὸ λογοτέχνη Γ. Βρισμιτζάκη.

Εἶχαμε γράφει πρόπερσι ὅτι ὁ κ. Ρουσσέλ δὲ νοιώθει ἀπὸ καθαρισμὸ, καὶ τὸν συμβουλέψαμε νὰ μελετήσῃ περισσότερο. Προφανῶς δὲν μελέτησε, ἀφοῦ γιὰ τὸ "Οὐκ ἔγνωσ" ἔγραψε τὸ ἀφελέςτατο "on peut se demander pourquoi ce poème a été composé". Σκόνταψε. Νὰ τοῦ φέρομε δεκανίκια. Τὸν συμβουλευόμε λοιπὸν νὰ διαβάσει τὰ ποιήματα "Ὁ Ἰουλιανὸς ὁρῶν ὀλιγογρία" (1923). "Ὁ Ἰουλιανὸς ἐν Νικομηδείᾳ" (1924) "Ὁ Ἰουλιανὸς καὶ οἱ Ἄντιοχεῖς" (1926). "Ἄν δὲν καταλάβει (ἐνδέχεται κὶ αὐτό), ἐδῶ εἴμαστε πάλι, καὶ τὰ ξαναλέμε.

Θέλησε νὰ κρίνει τὴν «Τριλογία τοῦ πνεύματος» τοῦ κ. Ε. Π. Παπανούτσου. Μὰ τόσο ἔχει πέσει ἔξω ποῦ ἀναρωτιόμαστε ἂν τὸ διάβασε τὸ βιβλίον αὐτό. Πάντως κὶ ἂν τὸ διάβασε δὲν τὸ κατὰλαβε. Ἐδῶ δὲν εἶναι πειὰ ζήτημα γούστου. Εἶναι ζήτημα προετοιμασίας, βαθύτητας. Κὶ ὁ κ. Ρουσσέλ φαίνεται νὰναι ἀπροετοίμαστος σὲ τέτοιον εἶδους μελέτες. Μὰ ὁ σοβαρὸς κριτικὸς δὲν μιλάει ποτὲς ἂν δὲν ξεκαθαρίσει στὸ μυαλό του ἓνα σύστημα, ἂν δὲν δουλέψῃ γιὰ τὸν ἑαυτὸ του πρῶτα, ἂν δὲν χωνέψῃ ζητήματα γιὰ τὰ ὁποῖα συγγραφεῖς ἀφιέρωσαν ὅλη τους τὴ ζωὴ. Ὁ κ. Ρουσσέλ εἶναι ἀλήθεια πὼς ἔχει ὡς φαίνεται κάποιον σύστημα: Ὅτι δὲν εἶναι εὐκόλως νοητὸ γι' αὐτὸν τὸ ρίχνει στὴ μεταφυσική, τὸ παρουσιάζει γιὰ "brillant jeu d'esprit" κὶ ἔτσι ἡσυχάζει. Αὐτὸ ἔκανε μὲ τὸ βιβλίον τοῦ Παπανούτσου. Τὸ ξεφύλλισε, εἶδε μερικὰ πράγματα βαθειά, δύσκολα γιὰ ἀπροετοίμαστο ἄνθρωπο κὶ ἀντὶς νὰ παραιτηθεῖ ἔγραψε μιὰ στήλη στὴν ὁποία φαντάζουν ἀσυναρτησίαι καὶ λάθη.

Εἶδε τὰ πέντε ἐπίπεδα τῆς Τέχνης, τῆς Ἡθικῆς καὶ τῆς Ἐπιστήμης, καὶ τὰ πῆρε γιὰ ἱεραρχικὴ κατὰταξὴ εἰδῶν τῆς τέχνης(!). Τὸν χαρακτηρισμὸ τοῦ Παπανούτσου ποῦ θέλει τὴν Τέχνη,

τὴν Ἠθικὴν καὶ τὴν Ἐπιστήμην νὰ φανερώσονται τὴν ἴδιαν προσπάθειαν τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς “νὰ λυτρωθεῖ ἀπὸ τὴν ὀδυνηρὴν ταραχὴν τοῦ πάθους, δηλ. ἀπὸ τὴν κάθε ἀνώμαλη, ἀσύμμετρον ἄτακτον κίνησιν τῆς ψυχῆς μὲ μιὰ λέξιν ἀπὸ τὴν ἀφόρητον ῥοὴν τῶν σιγῶν τοῦ πραγματικοῦ, πού εἶναι ἀκατάσχετη, ἀδειανή, παγερὴ” τὸν πῆρε γὰρ τακτοποίησιν τῶν ξεδιαλεγμένων λεπτομερειῶν τοῦ πραγματικοῦ. Δὲν κατάλαβε τὸ τί ἐννοεῖ ὁ Παπανοῦτσος μὲ τὴν λέξιν *θηρησεῖα*.

Καὶ βέβαια σὰ φυσικὴ συνέπεια τοῦ ὅτι δὲν ἐνόησε τις βασικὴ ἀρχὴ τοῦ βιβλίου, ἔρχεται κεῖνο τὸ “*métaphysique rite*”. Ὡστε μεταφυσικὴ εἶναι γὰρ τὸν κ. Ρουσσέλ κεῖνο πού δὲν μπορεῖ νὰ νοιώσει.

Ὅτι λέει ὁ κ. Παπανοῦτσος στὸ βιβλίον του εἶναι βασισμένο, καὶ δικαιολογημένο καὶ πούθενά δὲν ὑπάρχουν οἱ ἀπόκρυφες αἰτίες πίσω ἀπὸ τὰ φαινόμενα.

Τὶ φορικτὸ νὰ μὴν προσέχει καὶ νὰ κρίνει τόσο ἐπιτόλαια ὁ κ. Ρουσσέλ.

Ἡ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΤΕΧΝΗ ἀπὸ τὴν χρονίαν αὐτὴ (τὴν 3η) θά ἀρχίζει ἀπὸ Ἰανουάριον ἀντὶ ἀπὸ Δεκέμβριον· ἔτσι θὰ συμπληρώσῃ τὰ 12 τεύχη τῆς μὲ τὸ κλείσιμο τοῦ χρόνου.

Ο ΠΙΝΑΚΑΣ τῶν περιεχομένων τοῦ δευτέρου τόμου τῆς “Ἀλεξανδρινῆς Τέχνης” θὰ διανεμηθεῖ στοὺς συνδρομητὰς μὲ τὸ προσεχὲς τεύχος μας.